

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: BREVET TIL KOLOSSERNE

LES KOLOSSERBREVET

JESUS ER BEGYNNELSEN

DET HÅP SOM SKRIFTENE GIR

«La Kristi ord bo rikelig blant dere.»

Kol 3:16

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn

Bilder: Adobe Firefly KI-redigert (s. 1, 19), Jan van't Hoff (s. 12, 21), Freepik (s. 12), Pixabay (s. 2, 32), Adobe Stock (s. 5, 14, 17), Ingar Gangås (s. 24-26)

Trykkeri: ETN Grafisk

ISSN: 2387-5275

Årgang: 62

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver **BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES** i Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

BLADET LOV & EVANGELIUM utgis av NLL. Det er gratis og kommer med 6 nummer i året.

Via hjemmesiden vår **WWW.NLL.NO** finner du et stort bibliotek av lyd- og video-opptak. NLL kan også søkes opp som podcast.

vopps

15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
ELS konto:
Plusgiro 48 18 33-2,
Bankgiro 472-8572
viktig å merke betalingen
med NLL

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

INNHold *mai*

Leder: Les Kolosserbrevet! Av Finn-Widar Knutzen	3
Kolosæ og brevet til kolosserne Av Finn-Widar Knutzen	4
Guds elskede Sønn's rike Av Olav Hermod Kydland	8
Jesus er begynnelsen Av Mikkel Vigilius	11
Til de hellige Av Sigbjørn Agnalt	13
Det som er der oppe Av Thomas Hogganvik	16
Det håp som Skriftene gir Av H. E. Nissen	18
Se til at ingen fører dere vill! Intervju med Immanuel Fuglsang av Dag Rune Lid	20
Bønn ut fra Mika 7:7 Av ukjent	22
Virkelig frihet Av Ingar Gangås	23
Jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren - Josva 24 Av Martin Fjære	27
Sommerens samlinger	30
Møtekalender	31
Jesus avvæpnet djvelen Av Øivind Andersen	32

Les Kolosserbrevet!

Bibelen består av 66 bøker, men er samtidig en bok: Den hellige skrift. «Og aldri er noe profetord i Skriften brakt fram ved menneskers vilje, men de hellig Guds menn talte drevet av Den hellige ånd. Alt henger sammen og skal forstås ut fra hverandre. Skrift skal forklare skrift. «For dere vet først og fremst dette, at ikke noe profetord i Skriften er gitt til egen tydning» (2 Pet 1:20).

Og som Augustin sa: Det nye testamentet er skjult i det gamle, og Det gamle testamentet er åpenbart i det nye.

Så det er *det første* vi vil understreke: Les Bibelen! Og les den i sammenheng! Det betyr som oftest en og en bok - ikke ett vers her og ett vers et helt annet sted. Les både Det gamle og Det nye testamentet. Gud har gitt oss sitt ord for at vi skal lese det. Derfor må du sette av tid til din bibellesning. For de fleste er det da nødvendig å sette av en fast tid på dagen for sin stund med Bibel og bønn. Gjør det! Ellers er det så lett at det ikke blir. Begynn i dag – om du ikke allerede har denne gode vanen!

For det andre: Fordyp deg i Bibelen! Les i tillegg til det vi snakket om i punkt 1, gjerne et kortere avsnitt fra det stedet i Bibelen eller et annet, for eksempel ca ti vers. Her må den enkelte finne hva som passer en selv.

Men ta for deg en av bøkene i Bibelen,

og les avsnittet. Les det gjerne to eller flere ganger. Les sakte og merk deg småordene. Avsnittet leses flere ganger i løpet av dagen. Finn tidspunkt som passer deg. På denne måten blir du i større grad stoppet for ordlyden, og på den måten får du mer av dybden og kraften ut av Ordet. Les i Ordet – lev i Ordet!

For det tredje vil vi invitere deg inn i Kolosserbrevet. Dette brevet som har blitt kalt «Kristus-brevet». Det er så rikt og dypt og taler så sterkt og klart om Jesus Kristus, vår Frelser. Kanskje kan det være et brev du skal fordype deg i en tid nå?

I dette nummeret av Lov og Evangelium kan du lese om Kolosserbrevet og byen Kolossæ, der de kristne, som fikk brevet første gang, levde. Det er også noen artikler som behandler enkelte avsnitt i første halvdel av brevet. I et senere nummer vil vi ta for oss mer fra siste del av brevet. Men les først og fremst i brevet selv!

La dette bli en start for deg til å grave litt dypere i Skriften. Der er det skatter som venter. Der er det mat for din sjel. Der er det veiledning og hjelp for å nå himmelen til sist.

«Jeg fant dine ord, og jeg åt dem. Og dine ord var til fryd for meg og til glede for mitt hjerte. For jeg er kalt ved ditt navn, Herre, hærskaenes Gud» (Jer 15:16)!

KOLOSSÆ OG BREVET TIL KOLOSSERNE

Av Finn-Widar Knutzen

EFESUS

Begynner vi helt vest i dagens Tyrkia, sånn ca midt i forholdet nord-sør, kan vi i dag finne ruinbyen Efesus. Dette var en stor og velkjent by i oldtidens Romerrike og lå i den romerske provinsen Asia. Her var apostelen Paulus så vidt innom på sin andre misjonsreise (Apg 18:19-21), men på sin tredje misjonsreise var han der i to-tre år (Apg 19:1-41+20:17-38). Da Paulus noe senere ble fengslet, skrev han Efeserbrevet til dem fra fangenskapet. Timoteus ble på et enda senere tidspunkt stasjonert i Efesus for å hjelpe menigheten i møte med vranglære (1Tim 1:3). Enda senere sier den kristne historiefortellingen at apostelen Johannes kom til byen, og at han var der da han fikk skrive Johannes-evangeliet. Mens Johannes var forvist til øya Patmos (Åp 1:9) og fikk Åpenbaringen, var Efesus en av de sju menighetene som fikk eget brev (Åp 2:1-7).

KOLOSSÆ

Mens vi kan følge Efesus veldig nært i Det nye testamentet, er det annerledes med Kolossæ. Denne byen lå en del lenger øst for Efesus, også innenfor det vi i dag kjenner som Tyrkia. Gangavstanden, ca 200 km mellom byene, går for en stor del gjennom den paddeflate Meandersletta, der Meander-elva snor seg nedover mot kysten. Ikke langt fra Kolossæ tar vi av fra Meander og følger sideelven Lycos et lite stykke, og her inne, i et mer kupert terreng, finner vi Kolossæ. Ikke langt borte ligger tvillingbyene Laodikea og Hierapolis. Vi er fremdeles i provinsen Asia, men er nå kommet inn i det frygiske området.

Kolossæ, bynavnet, er bare nevnt en gang i

Bibelen, i brevet som Paulus skrev til menigheten i byen. Brevet starter slik: *Paulus, ved Guds vilje, Kristi Jesu apostel, og vår bror Timoteus – til de hellige og troende brødre i Kristus i Kolossæ: Nåde være med dere og fred fra Gud, vår Far.*

BØNN OG SAMFUNN

Apostelen skriver til de kristne i denne innlandsbyen. Han ber for dem, og sier i starten av brevet at: «Vi takker alltid Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, når vi ber for dere» (1:3). Brevet er på en måte omkranset av bønn, for mot slutten av brevet (4:3) sier Paulus: «Be også for oss.» Slik skulle vel vi også be for hverandre i dag. Forkynnerne og lederne våre skulle be for venneflokkene, og de kristne i bygd og by skulle be for forkynnerne og lederne. Bønn, men også takk.

Tenk at Jesus har vunnet seg mennesker for sitt rike. Dyrebare sjeler på vei til det evige målet - takk Gud! Måtte bare ingen bli liggende etter på veien! Og be om at *Gud må åpne en dør for Ordet, så vi kan forkynne Kristi mysterium. Be om at jeg kan åpenbare det ved å tale som jeg bør*, sier apostelen (4:3-4). Å, hvor er vi også i dag i behov av forbønn!

Til tross for denne fortrolige tonen og omgang i bønnen, hadde Paulus aldri vært i Kolossæ. Det kommer frem at de inne i Lycos-dalen er blant de andre som aldri har sett mitt ansikt (2:1). Så det var ikke det personlige kjennskapet og vennsforholdet som knyttet dem sammen. Det var altså ikke det at de hadde «drukket kaffe sammen» som virket denne samhörigheten og omsorgen, dette samfunnet og denne fortroligheten. Nei, det var Frelseren. Den

samme Frelser Jesus Kristus knytter hjertene sammen og gir felles håp om evig liv hjemme hos Ham. «For vi har hørt om deres tro på Kristus Jesus og om den kjærlighet dere har til alle de hellige, på grunn av det håp som ligger ferdig for dere i himmelen» (1:4-5). Ingen sosiale relasjoner, arrangement eller påfunn kan erstatte samfunnet i Jesus!

VEKKELSE

Det står i forbindelse med Paulus sitt lange opphold i Efesus på den tredje misjonsreisen: «... alle som bodde i Asia fikk høre Herrens ord, både jøder og grekere» (Apg 19:10). Guds ord spredte seg ut. Det må ha vært mennesker som fikk høre evangeliet i Efesus og ble frelst, og som igjen ble redskaper til å bringe Ordet til nye mennesker. Guds ord er levende og virksomt. Det er skarpt. Det gjør sin gjerning. Det er som såkorn med stor spirekraft. Ordet fra Guds munn vender ikke tomt tilbake.

Ikke alle tider er vekkelsestider. Men alle tider har behov for Guds klare, rene og virkekraftige ord. Sås det sparsomt vil en uansett høste sparsomt (2 Kor 9:6). Og skal en ha

håp om en høst i det hele, må det sås med ekte såkorn. Derfor er vranglæren så farlig og drepende. Vårt ansvar er ikke resultatene, men vårt ansvar er at vi tar imot Guds ord i våre hjerter, og at vi innenfor vårt ansvarsområde sørger for at Guds sanne ord får lyde.

I Efesus var det vekkelse. Mange ble frelst, og livet ble nytt. De som levde av avgudsdyrkelsen, slik som sølvsmeden Demetrius, ble bekymret for sin økonomiske situasjon. Han sa til de i denne bransjen: «Menn, dere vet at vi har vår velstand av dette arbeidet. Men nå ser og hører dere selv, at ikke bare her i Efesus, men over nesten hele Asia, har denne Paulus ved sine overtalelser forført en stor hop, ved å si at de guder som blir laget med hender, ikke er virkelige guder. Nå er det ikke bare fare for at vårt håndverk skal komme i vanry, men det er også fare for at tempelet til den store gudinnen Artemis skal bli regnet for ingenting, og at det blir gjort ende på hennes storhet, som hele Asia, ja, hele verden dyrker» (Apg 19:25-27).

Det er tydelig at ikke bare Efesus var berørt av vekkelsen, men nesten hele provinsen

Asia, etter det Demetrius mente.

EPAFRAS

Og Ordet kom til Kolossæ. Mannen Epafras var fra Kolossæ. Paulus sier Epafras var en av deres egne (Kol 4:12). Han har antakelig vært i hovedstaden Efesus under vekkelsen og møtt Jesus gjennom Paulus sin forkyn- nelse. Så har han fått være det menneskelige redskapet for evangeliets utbredelse hjemme i sin egen by. Kolosserbrevet forteller litt om da det frukt bærende og voksende evangeliet ble kjent i Kolossæ: «Slik har dere også fått lære det av vår kjære medtjener Epafras, som er en trofast Kristi tjener» (Kol 1:7). Tenk hvor stort! Så ble Jesu navn forkynt også for de der inne i Lycos-dalen. Og mennesker kom til tro, fikk syndenes forlatelse og håp om evig liv.

Men vanskelighetene banket raskt på døren til menigheten. Det leser vi også ut av Kolosserbrevet. Vanskeligheter internt i menigheten med vrang lære. Kanskje var det derfor Epafras igjen møtte Paulus? Var det for å få råd og hjelp? Men hvor var Paulus nå? Langt borte. I Roma. I fengsel. Paulus sier at Epafras har fortalt fra hjemme- menigheten (1:8). Og Paulus ber for dem. Han sier i denne sammenheng: «Derfor har vi ikke holdt opp å be for dere, like fra den dag vi fikk høre om det. Vi ber om at dere må fylles med kunnskap om Guds vilje i all åndelig visdom og forstand, så dere kan vandre verdig for Herren, til behag for ham i alle ting, ved at dere bærer frukt og vokser i all god gjerning gjennom kunnskapen om Gud, og blir styrket med all kraft etter hans herlighets makt, så dere kan ha all utholdenhet og tålmodighet» (Kol 1:9-11).

Utenom Kolosserbrevet er Epafras bare nevnt en gang i Det nye testamentet, og det er i Filemonbrevet. Der blir det sagt at

Epafras hilser til Filemon, og Paulus sier da at Epafras er hans medfange (File 23). Epafras sitter altså i fengsel han også. Vi vet ikke hvorfor. Var han blitt tatt av keiseren, Nero, eller hadde han tvert imot frivillig gått i fengsel for å være sammen med Paulus og tjene ham? Vi vet ikke. Det vi vet er at det ble ikke Epafras som reiste tilbake til Kolossæ med brevet. Han var blitt medfange.

Det kan se ut til at mange som har betydd mye i Guds rike ikke «premieres» med et lett liv i denne verden, men heller at det blir vanskelig, menneskelig sett. Men om kristne mennesker kommer i vanskelige situasjoner, ja, blir fengslet, er ikke Guds ord bundet. Kolosserbrevet er skrevet i fengsel. I et annet brev fra samme fengselsopphold, sier Paulus til dem som var bekymret for misjons- virksomheten da han ble fengslet: «Jeg vil at dere skal vite, brødre, at det som har hendt meg, heller har ført til framgang for evangeliet. Det er nemlig blitt kjent for hele livvaktene og for alle de andre at det er for Kristi skyld jeg er i lenker. Og på grunn av lenkene mine er de fleste av brødrene blitt så tillitsfulle i Herren at de med enda større mot taler Ordet uten frykt» (Fil 1:12-14).

FILEMON

Vi skal ikke her ta med mye om brevet til Filemon. Men det er tydelig at Filemon bodde i Kolossæ som en fri mann. Han hadde en gang en slave som rømte. Som mange rømte slaver på den tiden gjorde, er det tydelig at Onesimus, som slaven het, også rømte til Roma. I en storby er det lettere å gjemme seg og leve anonymt. For ble en rømt slave tatt, ble det streng straff, ofte dødsstraff.

Men i Roma ble Onesimus kjent med Paulus. Ja, mer, han ble kjent med Jesus – han ble frelst. Og da fikk han et nytt forhold også til samfunnets lover. Han gikk tilbake til sin

tidligere herre, Filemon. Men tenk – Paulus kjente Filemon, og Filemon var en kristen! På veien hjem til Filemon får Onesimus med seg et brev fra Paulus. Det er dette som er Filemonbrevet i Bibelen. Så fint! I brevet rekker Paulus på en måte hendene både til Onesimus og Filemon, og så ber han Filemon rekke sin ledige hånd til Onesimus og ta imot ham som en kristen bror. Selv om de fremdeles er i ulik menneskelig stand og stilling, er de like for Herren og brødre i den Herre Jesus Kristus. Fortapte syndere i seg selv, men frelst av bare nåde for Jesu skyld.

TYKIKUS

Det var denne mannen som var «postbud». Han reiste fra Paulus i Romas fangenskap til Kolossæ med det brevet vi kjenner som Kolosserbrevet. Paulus sier at «hvordan det går med meg, det skal Tykikus fortelle dere alt sammen. Han er min trofaste hjelper og medtjener i Herren. Nettopp derfor sender jeg ham til dere, for at dere skal få vite hvordan vi har det, og for at han skal oppmuntre deres hjerter» (Kol 4:7-8).

Og i verset etterpå får vi vite at Onesimus også er med på denne turen, så vi forstår at Tykikus og Onesimus reiste sammen til Kolossæ. Antakelig ble også Efeserbrevet fraktet på denne postturen med Tykikus. Efeserbrevet 6:21 sier at det er Tykikus som skal fortelle hvordan Paulus har det og hva han gjør.

Tykikus var altså en hjelper for Paulus, noe vi ser både på den tredje misjonsreisen og senere (Apg 20:4; 2 Tim 4:12 og Tit 3:12). I Guds rike på jord er det bruk for hjelpere. Villige hjerter og villige hender. Skal Guds rike bli forkynt og fungere, er det mange som må hjelpe i tillegg til forkynneren. Alle er tjenere og hverandres medtjenere. Det er som en kropp, der alle lemmer er uunnværlige, og

hodet for hele kroppen er Jesus. Alle har sitt liv fra han, og han er dypest sett hjerne og hjerte bak det hele, han som vil at alle skal bli frelst, og komme til sannhets erkjennelse (1 Tim 2:4).

JORDSKJELV

I slutten av Apostlenes gjerninger leser vi om at Paulus ble tatt til fange og etter hvert ført til Roma. Beretningen slutter med at Paulus kommer til Roma, og han får et forholdsvis fritt fangenskap der i to år. Men vi får ikke der vite noe om hvordan rettsaken gikk. Vi regner med at dette fangenskapet i Roma var ca år 60-62 og at Efeserbrevet, Filipperbrevet, Kolosserbrevet og Filemonbrevet (kalt fangens kapsbrevene) ble skrevet da.

Akkurat i denne tiden kom det et kraftig jordskjelv i Lycosdalen. Både Hierapolis, Laodikea og Kolossæ ble lagt i ruiner. Kolossæ ble ikke oppbygget igjen. Flere hundre år senere ble en ny by reist et stykke lenger borte, under samme navn, men gamle Kolossæ forble i ruiner.

Det ser ut til at brevet nådde fram før jordskjelvet. Men tiden ble kort. I Åp 1:3 leser vi: «Salig er den som leser og de som hører det profetiske ord og holder fast på det som der står skrevet. For tiden er nær.» De i Kolossæ fikk veldig kort tid. Hvor lang tid får vi – du og jeg? Og hvordan er vårt forhold til Frelseren? Den som tror på ham skal ikke bli til skamme. For en kristen er dette sannheten, enten Jesus henter oss gjennom døden eller ved sin gjenkomst og denne tidsalders avslutning: «Når Kristus vårt liv, åpenbares, da skal også dere åpenbares med ham i herlighet» (Kol 3:4). Men for den som ikke er frelst, lyder kallet om å vende om før det er for sent. •••

GUDS ELSKEDE SØNNES RIKE

Av Olav Hermod Kydland

«Med glede kan dere da takke Faderen, som gjorde dere skikken til å få del i de helliges arv i lyset. Han er den som fridde oss ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede Sønnens rike. I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse.»
(Kol 1:12-14)

Apostelen Paulus oppfordrer menigheten i Kollossæ til å takke Herren for at evangeliet er blitt forkynt for dem. De hadde lært å kjenne Guds nåde og tatt imot budskapet. Nå bærer de også frukt og vokser. Det er Faderen som har gjort dem skikken til å få del i de helliges arv i lyset.

BEFRIELSE FRA MØRKETS MAKTT

De hadde tidligere levd i mørket. Men nå hadde Faderen fridd dem ut av mørkets makt. Mørket betegner der hvor Satan og hans åndehær regjerer. Om denne kamp som foregår der, skriver apostelen i Ef 6:12: «For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet.»

Djevelen og hans åndehær kjemper mot Gud og Guds barn. Det er en kamp på liv og død. Djevelen vet at han har kort tid igjen, derfor bruker han alle midler og metoder for å forføre og forfølge Guds barn.

De ugudelige, de som ikke tror på Gud, kalles den ondes barn. De er bedradd av ham og følger ham på veien til fortapelsen. Han kalles også verdens gud som «har forblindet de vantros sinn, så de ikke ser lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde» (2 Kor 4:4). 2 Tim 3:26 taler om at de vantro er fanget i djevelens snare så de

må gjøre hans vilje. Med andre ord: De lever i mørket, bundet av ham og må utføre hans gjerninger.

Djevelen og hans åndsmakter representerer mørkets makt og holder mennesker nede i mørket, for å forføre dem slik at de går fortapt og aldri får se *Guds elskede Sønnens rike*. Men Gud være takk: Jesus har beseiret djevelen og hans onde åndsmakter på Golgata. I Kol 2:15 leser vi om Jesus: «Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.»

Jesus tok på seg all verdens synd og skyld og døde en stedfortredende død for hele menneskeslekten. Derfor er det åpen adgang for enhver til å ta imot frelsen i Jesus Kristus og bli satt over i *Guds elskede Sønnens rike*. Dette riket er det samme som Guds rike.

Gud elsker Sønnen. Etter at Jesus ble døpt av Johannes, kom Guds Ånd over ham som en due: «Og se det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag» (Matt 3:17). Det samme skjedde ved åpenbaringen på det hellige fjellet (se Mark 9:7!). Da Gud til alle tider elsker sin Sønn, kalles hans rike *Guds elskede Sønnens rike*.

FORLØSNINGEN I JESUS

OG SYNDENES FORLATELSE

På Golgata ble all synd lagt på Jesus, og han døde en stedfortredende død for alle mennesker. Følgelig er det åpen adgang til Gud ved Jesus Kristus. Enhver som tar sin tilflukt til Jesus Kristus og lar seg døpe, blir omvendt, rettfærdiggjort og får et nytt liv.

Ved forløsningen i Jesu blod får vi tilgivelse for våre synder. Derfor er Jesus Kristus blitt oss visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning. (1 Kor 1:30). Med andre ord: Vi har alt i Jesus Kristus.

ARVEN I HIMMELEN

Alle Guds barn vil få en arv i himmelen. Derfor bør vi takke Faderen for at vi har blitt skikket til å få del i *de helliges arv i lyset*. Hvem er så de hellige? Det er dem som har tatt imot Jesus Kristus, som lever i samfunnet med ham, har vendt seg bort fra verden og har blitt innviet til Gud. De var før i mørket, men nå er de i lyset under Guds velsignelse og kjærlighet.

Hvordan beskriver Guds Ord denne arven? 1 Peter 1 beskriver det levende håpet som Jesu Kristi Far, i hans store miskunn, har gjenfødt sine barn til. Det er et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde «til en arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig, og som er gjemt for dere i himlene – dere som ved Guds makt blir holdt oppe ved tro, til den frelse som er ferdig til å bli åpenbart i den siste tid.» (1 Pet 1:3-4).

HVORDAN ER DENNE ARVEN?

La oss reflektere over denne arven som vi skal få en dag! Det burde gjøre oss glade og forventningsfulle. Denne arven har vi slett ikke fortjent, men vi skal få den av nåde, for Jesu Kristi skyld, fordi vi er Guds barn og Kristi medarvinger.

Hva er det som karakteriserer denne arven? Den er *uforgjengelig*. Den forgår aldri. Den er evigvarende og vil alltid bestå hva som enn skjer i universet. Det vi eventuelt arver mens vi lever på jord, det har vi den tida vi er her, men den himmelske arven som vi skal få en dag, varer til evig tid.

Den er *uflekket*. Den er ikke besudlet av synd eller av noe ureint. Den er og kommer alltid til å være uten flekker og lyte i all sin glans. Her på jord er alt preget av synd og død, men den arven vi skal få, er preget av himmelsk renhet, fred og harmoni.

Den er også *uvisnelig*. I naturen visner blomstene, graset og trærne under visse vilkår og til visse tider. Men slik er det ikke med arven som er gjemt for oss i himmelen. Den falmer og visner aldri. Den er like frisk og fin i all evighet.

HVOR ER DENNE ARVEN?

Den er gjemt eller oppbevart i himmelen. Derfor er arven på et sikkert sted. Ingen onde åndsmakter eller onde mennesker, tyver eller røvere, har mulighet å trenge seg inn der for å røve eller ødelegge arven vår. Den er i trygghet og bevoktet i all evighet.

Arven vår er i himmelen, men vi er fortsatt på jorda. Vi lever i en verden som preges av syndens- og dødens lov. På samme måte som de troende i Lille-Asia den gang levde blant hedninger som festet, ofret og bad til sine avguder, lever vi i dag blant mange ikke-kristne som ikke gir akt på eller bryr seg om den treenige Guds liv og gjerning. Ja, noen hater Gud, andre sier at det ikke finnes noen Gud og lever og handler i samsvar med det. Dersom slike mennesker ikke blir omvendt, vil de aldri få noen arv i himmelen, men blir kastet utenfor under Guds dom og vrede uten noen gang å få mulighet til bli frelst.

JESU TREFOLDIGE KONGERIKE

Guds Ord taler om Jesu tre embeter: yppersteprest, profet og konge. Jesu kongedømme er trefoldig:

a) **Jesus er konge i det riket han grunnla, nådens rike:**

Jesu åndelige herredømme utøves i menig-

heten, forsamlingen, hvor han utruker sine barn med nådegaver og åndskraft til å drive evangelisering og misjon blant andre folkeslag. Denne tid er en liten forsmak på Guds evige rike som kommer etter dommen ved den hvite tronen.

b) Maktens rike:

Jesus har herredømme over hele universet så alt og alle må tjene ham. Han er «herskeren over kongene på jorden.» (Åp 1:5; se også 17:11!) Han er *kongers konge og herrers herre* (Åp 19:16).

Til slutt vil hans motstander, djevelen, bli «kastet i sjøen med ild og svovel, hvor også dyret og den falske profet var. Og de skal pines dag og natt i all evighet» (Åp 20:10).

Med andre ord: Djevelen og hans åndehær er for alltid beseiret og har fått sin dom og straff.

c) Herlighetens rike:

Her troner Jesus etter sin himmelfart i herlighet blant engler og salige ånder. Etter dommen ved den hvite tronen skal han fullende sitt rike med alle frelste mennesker fra hele verden. I det nye Jerusalem skal alle prise Gud og takke Lammet som kjøpte oss med sitt blod.

Sangeren sier det slik:

Eg er ein gjest i verda,
på reis som framand her.
Den trøyst eg har på ferda:
Min heim i himlen er.
Langt bort om tidsens strand
der strålar livsens land.
Eg er ein gjest i verda,
min heim i himlen er.

(Nr 858 v. 1 i Sangboken)

BARNELEIR PÅ FOSSNES, YNGRESLEIR PÅ ARNADAL/FOSSNES OG UNGDOMSLEIR PÅ TRETTEENES 19.-21. JUNI

BARNELEIR PÅ FOSSNES

For barn opp til 3. klasse (skoleåret 25/26). Talere og ledere blir Jostein Brennsæter, Anna-Marie Laberget, Hanna Samdal, Ragnhild Brennsæter og Olav Fossdal.

Tema: Tro.

YNGRESLEIR PÅ ARNADAL/FOSSNES

Fra 4. – 7. klasse (skoleåret 25/26). Talere blir Tobias Fjell, Harald Fjære og Eirik Brennsæter. Ledere blir André Heian (hovedleder), Harald Fjære, Sigurd Brennsæter og Andrine Wallsten.

Overnatting på Solbakken. Møter og måltider på klubbhuset på Arnadal.

Tema: Se, jeg står for døren og banker.

UNGDOMSLEIR PÅ TRETTEENES

Fra 8. klasse og oppover (skoleåret 25/26). Odd Eivind Stensland blir med som taler. Ledere blir Fredrik Thorbjørnsen, Lars Fredrik Ellingsen og Kristian Fjære.

Mer informasjon og program på nll.no. Påmeldingsfrist 1. juni.

JESUS ER BEGYNNELSEN

Av Mikkel Vigilius

«Før i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt ved ham og til ham.»

(Kol 1:16)

«I begynnelsen skapte Gud ...» Det er Bibelens første ord. De handler om Jesus og peker fram mot ham.

Dette er et helt sentralt poeng for Paulus i Kolosserbrevet 1:12-23. I disse versene oppmuntrer Paulus oss som kristne til å takke og prise Gud for frelsen i Jesus: «Med glede kan dere da takke Faderen, som gjorde dere skicket til å få del i de helliges arv i lyset. Han er den som fridde oss ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede Sønns rike. I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse» (v 12-14).

Inn i denne sammenhengen, og for å understreke frelsens storhet, herlighet og evighet, påpeker Paulus at Gud allerede før skapelsen hadde frelsen for øye. Før skapelsen besluttet Gud at han, ved Jesus, ville frelse menneskene, som han visste ville falle i synd.

At Gud før skapelsen hadde planlagt frelsen, og at Jesus før skapelsen hadde sagt ja til å fullføre frelsen, det vitner Det nye testamentet om mange steder (Rom 16:25-26; Ef 1:4-5; 2Tim 1:9; Tit 1:2; 1Pet 1:20; Åp 13:8). Som de gamle troende formulerte det: «Først da Sønnen sa: 'Jeg vil frelse', sa Faderen: 'Jeg vil skape'»

Før skapelsen hadde Gud det ene, store mål

for øye, at han ville ofre sin Sønn til frelse for oss falne mennesker, og at han ved Jesus ville føre oss frem til det nye og evige paradiset. Allerede da Gud skapte, var det hans mål å bane vei for Jesu frelse og å lede oss til tro på Jesus. Derfor skal vi ikke undre oss over at de første to ordene i Bibelen handler om og peker frem mot Jesus.

I Kolosserbrevet sier Paulus at disse første ordene handler om Jesus. Han er opphavet (= begynnelsen) (Kol 1:18). I ham er alt blitt skapt (v 16). Det hebraiske ordet, som vi har oversatt med «i», er ordet «be». Det kan ha flere betydninger. Det kan både bety i, ved og til. Paulus bruker alle disse tre betydningene om Jesus: «Før i ham er alt blitt skapt ... Alt er det skapt ved ham og til ham» (v 16).

Tenk på dette: Alt er skapt til Jesus, alt er skapt til å bli frelst og forløst ved ham. Det er selve skapelsens mål og mening. Hva er meningen med våre liv? Her er svaret. Meningen er at vi som fortapte syndere skal ledes til Jesus som vår frelser, så at vi ved ham får syndenes forlatelse, fred med Gud og evig liv.

Borte fra troen på Jesus kan vi få og oppnå veldig mye forskjellig i dette livet. Men det er et liv i mørke, uten mening, uten Gud, uten håp og på vei mot evig dom og død. I troen på Jesus og i fellesskap med ham, kan vi gå glipp av og miste alt i dette livet, vi er uansett evig rike. Vi har grunn til lovsang og takk under alle forhold, for det går alltid mot herlighet i evighet – for Jesu skyld.

Det hebraiske ordet, som vi har oversatt med «begynnelsen», er ordet «reshith». Det kan

også ha flere betydninger. Det kan både bety hode, begynnelse, førstefødt og den første. Paulus bruker alle disse betydningene om Jesus: «Han er hodet for legemet, som er menigheten. Han er opphavet, den førstefødte av de døde, for at han i alt skal være den fremste» (v 18).

Når Paulus taler om at Jesus er hodet for menigheten og den førstefødte av de døde, så taler han om Jesus som frelser. Paulus sitt poeng er at det andre ordet i Bibelen (begynnelsen), taler om og peker frem mot Jesus som frelser. Alt er skapt med henblikk på at Jesus skulle fullføre sin frelsergjerning på korset. Det var Guds dypeste hensikt på skapelsesdagen ved ham [å] forlike alle ting med seg selv da han gjorde fred ved blodet på hans kors (v20). Og så var det Guds mål å føre oss falne syndere til Jesus, så vi kunne stå hellige og ulastelige og ustraffelige for Gud – i Jesus (v 22).

Dette var Guds mål fra begynnelsen. Aldri var det i Guds tanke at vi skulle stå hellige, ulastelige og ustraffelige for Gud i oss selv. Nei, fra begynnelsen hadde Gud dette ene mål for øye: å føre oss som famlende og fallende, humpende og haltende syndere til Jesus, så vi **i ham** kunne stå hellige, ulastelige og ustraffelige for Gud – nå, på dommens dag og i evighet. Jesus til evig ære og pris!

Til denne frelse i Jesus, kalles vi av Gud. Guds viktigste kall til oss er kallet til å komme til Jesus og ta imot frelsen i ham.

Har vi Jesus som vår frelser, er vi velsignet og evig rike. Da er det alltid og under alle forhold grunn til glede og takk: *Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere!* (Fil 4:4)

Takk for alt! For dette er Guds vilje for dere i Kristus Jesus (1 Tess 5:18).

Med glede kan dere da takke Faderen, som gjorde dere skikket til å få del i de helliges arv i lyset (Kol 1:12).

Fra *Nyt Livs blad* nr. 3-2022
Til norsk ved red.

«The parable of the lost sheep» malt av Jan van't Hoff

TIL DE HELLIGE

Av Sigbjørn Agnalt

«Likesom dere altså tok imot Kristus Jesus som Herre, så vandre i ham, rotfestet og oppbygget i ham, grunnfestet i troen slik dere har lært, rike på takk. Se til at ingen får fanget dere med visdomslære og tomt bedrag, etter menneskers tradisjoner, etter verdens barnelærdom, og ikke etter Kristus.»

(Kol 2:6-8)

Kolossæ var en by i Frygia i Lilleasia. Den lå et stykke inn i landet, omtrent 17 mil øst for Efesus. Det var fra denne byen Paulus' nære venner, Filemon og Epafras, kom. Også hit var evangeliet kommet, og nå skriver Paulus «til de hellige og troende brødre i Kristus i Kolossæ». Og for oss er det skjedd at i vår bibel har dette brevet fått en mye videre adresse, det er til alle de hellige og troende i Kristus Jesus, på alle steder og til alle tider.

Det Paulus har fått høre om dem, er blitt til et stort takkeemne for ham. Det er deres tro på Kristus Jesus som gledet ham, og så er det den kjærlighet de har til alle de hellige. Det er evangeliet som bærer frukt og vokser også hos dem. Slik var de blitt hellige og troende brødre i Kristus, og annerledes er det ikke i dag.

GUDS HELLIGE

Vi finner ikke at Paulus bruker ordene rettferdig eller å være rettferdiggjort i dette brevet, slik vi finner mye av i andre av hans brever. Derimot omtaler han dem som de hellige. Dette har to betydninger, og begge har sin grunn i evangeliet og det Gud har gjort for oss i Jesus Kristus.

Når det tales om de som er rettferdiggjort,

handler det om den tilregnede rettferdighet. Mens når talen er om de hellige, er både den tilregnede og den iboende rettferdighet med.

Evangeliet er så stort og rikt, så mangfoldig og omfattende at han i versene ovenfor skriver om å nå fram til hele rikdommen av den fullvisse innsikt, til kunnskap om Guds hemmelighet, som er Kristus. Og så er det denne innsikt og kunnskap han deler med dem og med oss, i dette brevet.

Han skriver i Kol 1:19-22: «Det var Guds vilje ... ved ham å forlike alle ting med seg selv – da han gjorde fred ved blodet på hans kors ... også dere har Gud nå forlikt med seg selv, ved hans kjøds legeme, ved døden, for å stille dere fram hellige og ulastelige og ustraffelige for sitt åsyn.»

Forlikt med Gud i Kristus – fred med Gud ved blodet på hans kors. Det er det store som skjedde ved «hans kjøds legeme, ved blodet på hans kors». Og slik har Gud selv, ved det han alene har gjort, sørget for at det er mulig for ham å stille oss fram for sitt åsyn, hellige, ulastelige og ustraffelige.

Hellige for hans øyne – da er det ikke noe som skulle vært bedre og annerledes. Det er samme sak som Paulus skriver om i Rom 5:1: «Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.» Fred med Gud, da er alt vel, rett og godt.

KRISTUS I DERE

Når det gjelder den iboende rettferdighet, skriver Paulus, at det er en stor hemmelighet i evangeliet (Kol 1:26 – 27). Denne hemmelighet har vært skjult fra evighet og gjennom

alle slekter, nå er den blitt åpenbart for hans hellige. For dem ville Gud kunngjøre hvor rik på herlighet denne hemmelighet er blant hedningefolkene, det er: Kristus i dere, håpet om herlighet.

Kristus i dere! Slik taler også Jesus (Joh 14:20): Dere i meg, og jeg i dere. Det er ved denne forening med Jesus at de er blitt de hellige i Kolossæ, i verden. For det er det som kommer fra ham, og er virket av ham, som er hellig, noe som viste seg klart og sterkt i deres kjærlighet til alle de hellige. Og lengere ute i brevet skriver Paulus om dette: «Dere er Guds utvalgte, hellige og elskede. Ikle dere da inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet og tålmodighet» (Kol 3:12). Det er den hellighet som er etter Kristus!

Det var dette evangelium de hadde fått høre og var kommet til tro på, og slik hadde de tatt imot Kristus Jesus som Herre. Og nå skriver han at slik som det begynte for dem

slik skal det også fortsette. Likesom dere tok imot Kristus, så vandre i ham. Jesus sier (Joh 15:4-5): «Bli i meg så blir jeg i dere ... Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre!»

Og her bruker apostelen sterke uttrykk: Rotfestet og oppbygget i ham. Det er gjennom røttene treet «spiser og drikker» fra livets kilde, til liv og vekst. Med våre røtter i Kristus får vi spise og drikke av livets kilde, han som er livets brød og det levende vann. Og i ham blir vi oppbygget til liv og vekst. I dette liv og denne vekst er også hemmeligheten med et hellig liv.

Da er det å være grunnfestet i troen det de trenger. Slik han også tidligere har skrevet: om dere bare blir ved i troen, grunnfestet og faste, og ikke lar dere rokke fra det håp evangeliet gir. Og han føyer til: Rike på takk! For når takkens grunn og kilde er Jesus, da

har vi virkelig mye å takke for.

Slik er det til alle tider og for alle mennesker, det samme gjelder for oss i dag. Det er her den onde kommer med sin list, for å vende oss bort fra «den enkle og rene troskap mot Kristus» (2 Kor 11:3).

VERDENS BARNELÆRDOM

Det som var skjedd i Kolossæ var at det hadde kommet noen til dem som ville ha dem en annen vei. De lærte og praktiserte en annen hellighet, hvor livet i Jesus var satt helt utenfor. De var hellige ved sine «hellige gjerninger». Paulus skriver om det lenger ute i dette kapittel, fra vers 16: De måtte følge Moselovens forskrifter om mat og drikke, dens lover for sabbaten og den jødiske festkalenderen. De praktiserte også askese, mishandling av legemet, dette regnet de for noe som gav åndelig vekst.

De gav utseende av en særlig ydmykhet, noe som gav dem et skinn av en større åndelighet. Til dette hørte også engledyrkelse. De var for uverdige til selv å tre fram for Gud, så måtte de ha englene til å komme fram for Gud for dem. Og slik forkastet og foraktet de han som Gud har gitt oss som den ene mellommann, mennesket Jesus Kristus (1 Tim 2:5).

Denne engledyrkelse kan også ha artet seg som seanser hvor de mente seg å ta del i englenes dyrkelse av Gud, en høyere åndelighet hvor de ble forenet med englene i deres lovprisning og opphøyelse av Ham.

Alt dette skulle ta seg fint ut, og gi dem status som hellige menn. Men det var ingen ting verd. Den slags visdomslære var tomt bedrag, menneskers tradisjoner, verdens barnelærdom, og uten verdi. For den var ikke etter Kristus. De var oppblåst uten grunn av sitt kjødelige sinn. Her er den store forskjell,

har vi et kjødelig sinn eller Kristi sinn?

Dette kommer til syne på mange måter, også i vår tid, hvor det kjødelige får «skinn av guds frykt». Ett eksempel er forholdet til hviledagen. Her vil noen ta til orde for en streng overholdelse av tradisjonsbundne bestemmelser om hva som er tillatt og ikke tillatt. Det kan det kjødelige sinn like. Men den som har Kristi sinn, setter det å bli «rotfestet og oppbygget» i Kristus fremst, og da kan alle disse andre saker vurderes ut fra det.

En annen aktuell sak er den moderne lovsang som har fått stor utbredelse. Budskapet er at den gir et særlig nærvær av Gud og hans nåde og kjærlighet. Her er musikkstil og andre effekter helt avgjørende for å sette det emosjonelle særlig i fokus. En gudsyndyrkelse på sansenes plan, det kan det kjødelige sinn like.

Men den som har Kristi sinn, kjenner en annen lovsang som springer ut fra det som evangeliet åpenbarer for oss om Gud vår Far og Jesus vår frelser. Her trengs ingen musikk-skapte effekter, men alene Ordet og Ånden.

Som Marias lovsang (Luk 1:46): «Og Maria sa: Min sjel opphøyer Herren, og min ånd fryder seg i Gud min frelser ... fordi han har gjort store ting mot meg ... Hans miskunn er fra slekt til slekt over dem som frykter ham.»

«Likesom dere altså tok imot Kristus Jesus som herre, så vandre i ham ... Fra ham er det jo legemet vokser Guds vekst, hjulpet og holdt sammen av alle bånd og ledd» (Kol 2:19). •••

DET SOM ER DER OPPE

Av Thomas Hogganvik

«Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud.»

(Kol 3:1-3)

Paulus har tidligere i kapittel 2 skrevet om at vi ble begravet med Kristus i dåpen, og at vi på samme måte ble oppreist med ham ved troen på Guds kraft. Han sier at vi var døde ved våre overtredelser og vårt uomskårne kjød. Men Gud gjorde oss levende sammen med Kristus, idet han tilga oss alle våre overtredelser. Når Paulus i det tredje kapittel (fra vers 4) begynner å tale om hvordan vi skal leve som kristne, så er det nettopp budskapet om Kristi død og oppstandelse som er grunnvollen han bygger på.

«Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe!» Paulus formaner oss ikke til å stirre ut i løse luften eller til å skue opp mot himmelen for å forsøke å finne Gud i himmelrommet. Nei, han taler ikke om å finne Gud et fysisk sted i himmelrommet, men han taler om å finne ham i himmelriket. Det er ikke våre legemlige øyne som skal være vendt oppover, men det er vårt sinn.

HVA ER DER OPPE?

Og hva er det som er der oppe i himmelriket? Hva er det vårt sinn skal vendes mot? Vi skal vende vårt sinn mot Kristus, han som sitter ved Guds høyre hånd. Jesus

sitter ikke ved Guds høyre hånd for ingenting! Han sitter der fordi renselsen for våre synder er ferdig!

«Men Jesus har båret fram ett eneste offer for synder, og har deretter for alltid satt seg ved Guds høyre hånd» (Heb 10:12).

Her i starten av Kolosserbrevet kapittel tre minner Paulus oss om tingenes virkelige tilstand. Han minner oss om at Gud er en forsonet Gud. Gud er fornøyd – ikke med meg og deg – men han er fornøyd med sin Sønn.

Han minner oss om det som ikke oppkom i våre hjerter, det som vi ikke så med våre øyne, men som vi eier ved troen på Jesus.

Vårt blikk har dessverre en lei evne til å vende seg mot det som er på jorden. Det vendes mot det vi kan se med våre øyne og gripe med våre hender. Det kan være interessante og gode ting som opptar tiden og kreftene våre. Men disse tilsynelatende gode tingene kan også være det som fører oss bort fra det ene nødvendige. Det kan være jobb, studier eller familie, men det kan også være selvvalgt gudsyndelse som bare tjener til tilfredsstillelse for kjødet. Fordi vårt blikk ofte vendes mot det som er her nede, formaner Paulus oss til å løfte blikket.

I KJØDET BOR INTET GODT

Og hvorfor skal vi søke det som er der oppe? Vi skal søke det som er der oppe, fordi det vi har her nede, aldri kan hjelpe oss! Dere er jo døde, sier han! Vi har ikke

livet i oss selv! Derfor trenger vi at noen gir oss livet. Og det er bare han som er der oppe – ved Guds høyre hånd – som kan gi oss livet:

«For hos deg er livets kilde. I ditt lys ser vi lys» (Sal 36:10).

I stedet for å søke livet hos ham som er «livets kilde», så ligger det nært for oss å vende blikket innover i oss selv for å finne livets kilde. I stedet for å søke det som er der oppe, så søker vi inn i vårt eget hjerte for å finne bekreftelse på at vi er sanne kristne. Saken er bare den: Du vil aldri finne det, for vårt liv er skjult (v. 3). Vi ser det ikke, og vi føler det ikke. Likevel sier Skriften at vi ved troen på Jesus eier all åndelig velsignelse. Men merk: Vi eier det ikke i oss selv, vi eier det *i himmelen i Kristus* (Ef 1:3).

Dette er også kampen en troende alltid kommer til å måtte kjempe, så lenge han er i dette teltet. For det vi ser og opplever i våre jordiske lemmer, er nettopp at kjødet ikke er dødt og at synden fortsatt bor i oss. «Gamle Adam» døde ikke den dagen jeg ble en kristen. Nei, han er en seiglivet røver som daglig må druknes og dødes (se Kol 3:5). Men om synden ennå henger fast ved oss og til tider viser seg å være høyst levende i oss, så skal vi likevel regne oss som døde for synden. «Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud

i Kristus Jesus» (Rom 6:11).

Å SE HVA GUD SER

Som kristen må en derfor lære å regne med noe annet enn det vi ser og erfarer. I stedet for å regne med det vi ser, så skal vi regne med hva Gud ser. I Kol 1:21–22 leser vi: «Også dere, som før var fremmede og fiender av sinnelag, i deres onde gjerninger, har Gud nå forlikt med seg selv ved hans kjøds legeme ved døden, for å stille dere fram hellige og ulastelige og ustraffelige *for sitt åsyn.*»

Når jeg ser på meg selv, ser jeg en synder som fortjener dom. Men når Gud ser meg i sin Sønn, ser han en som er hellig, ulastelig og ustraffelig.

Forskjellen er at mine øyne så ofte er rettet mot hva jeg er i meg selv, i stedet for hva jeg er i Kristus.

Når jeg ser på meg selv, begriper jeg ikke hvordan jeg skal kunne bli frelst. Men når jeg får løftet mitt blikk, og får se Jesus med sine naglemerkede hender, han som sitter ved Faderens høyre hånd – ja, da begriper jeg ikke hvordan jeg skal kunne gå fortapt.

Kolosserne 3:2 er i sannhet et salig ord: «La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.»

...

DET HÅP SOM SKRIFTENE GIR

Av Hans Erik Nissen

Jeg synes jeg kjenner to slags kristne. Jeg kjenner kristne som finner en utrolig rikdom og trøst i Guds ord. Og så kjenner jeg kristne som finner utrolig trøst og rikdom ved å høre om Jesus og som er forankret i Ham.

Jeg er ikke i tvil om at disse siste har livet i Ham, men de har aldri riktig funnet inn i Bibelens, i ordlydens rikdom. Det gjør meg alltid ondt å møte den siste typen. For jeg synes det er noe som kunne ha beriket deres åndelig liv i en utrolig stor grad.

Da tenker jeg på om vi forkynnere gjør nok for å hjelpe dem som ikke har funnet inn i Skriftens rikdom, ordlydens rikdom, Bibelens rikdom.

Jeg tenker at Rom 15:4 rammer nettopp dette inn. Dette vil jeg gjerne gi videre til hjelp: «Alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir.»

Dette er et veldig viktig vers. For dette verset sier at Skriften kan gi tålmodighet/utholdenhet. Jeg har møtt flere frafalne kristne. De holdt ikke ut. De møtte Jesus en gang, men livet ebbet ut for dem. En av grunnene kan ha vært at de aldri lærte å kjenne den trøst som Skriftene gir.

Jeg kan gi deg en trøst når jeg preker, men det er helt annerledes når du sitter der hjemme og lukker opp Bibelen. Da er det jo bare Jesus og deg og Bibelen. Og da oppleves trøsten litt forskjellig. Vi skal ikke alltid si hva som er det beste, om hvordan og på hvilket sted. Men det er noe helt forunderlig at du og Jesus er inne i en Nikodemus-posisjon, hvor

det er du og Ham og Bibelen.

Jeg vil si noe om hvordan du kan finne inn i det. Se på Kolosserbrevet.

I den danske Bibelutgaven er Kolosserbrevet delt inn med ti avsnitt. Var det ikke godt å bruke ti dager og lese ett avsnitt hver dag? Mange bibellesere leser alt for lange avsnitt. Ett avsnitt hver dag! Og det er godt hvis du kan lese det samme avsnittet flere ganger på den dagen det avsnittet hører til. For da fordyper du deg i det.

Jeg er sikker på at du gjennom bare ti dager hvor du leser avsnittet oppmerksomt, flere ganger, kommer inn i helt annet forhold til Kolosserbrevet enn du har i dag. Nå tenker jeg på dere som normalt ikke leser mye Bibelen. Du vil komme inn i et forhold til brevet som er annerledes. For nå har du riktig begynt å lese i Bibelen.

Faren for mange bibellesere er at de likner en bie som flyr over en vidunderlig blomstereng. Vi kan jo sammenligne Kolosserbrevet med en eng med mange skønne blomster. Så flyr du over engen og ser på alle de fine blomstene som finnes der, og de fryder bien seg over. Den tenker på hvor fantastisk fargespillet er, og hvor rike mulighetene er. Det skal den så visst ikke glemme! Men hvis du så sier til den lille bien når den kommer hjem til kuben: Har du noe honning med deg? Nei, sier bien, men jeg har sett mange, mange blomster.

Slik har noen bibellesere det. De ser mange, mange blomster. Det er fordi de er svake når det gjelder applikasjonen. Det betyr at de er

fremmede for å tilegne seg det enkelte vers, og det enkelte avsnitt, og anvende det inn i sin egen situasjon. Slik er det for mange av dere som er for avhengige av predikantene. Dere blir ikke riktig selvstendige i forhold til det å føre Bibelen inn i deres eget liv, eksistens og tro. Det er nemlig utrolig viktig.

I Brorson-salmen «Guds rikes evangelium», sier han:

*Kom, sett deg som en flittig bi
i Ordets blomsterenge.
Søk selv hva kraft der er ut i,
bli ved å suge lenge,
så får du honning visst og sant!
Det blod av Jesu vunder rant
du kan i Ordet finne.*

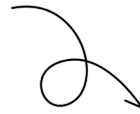
Det er det det dreier seg om. At du setter deg på et vers. Og så suger du honning så lenge at du synes at du ikke kan få mer av det verset. Så forlater du det og finner en annen blomst og setter deg på det. Og får kraften inn, honningkraften inn. Det blod av Jesu vunder rant, du kan i Ordet finne. Slik er det. Nå tror jeg nok at mange av dere vil si, enten

du er bibelleser eller ikke, det er en ting jeg er klar over som et Guds barn: Det er at Jesu blod, korset, det betyr alt. Det gjør det jo også for deg selv om du ikke er bibelleser – du som er frelst. Og det er forunderlig. Korset er der ditt hjerte slår. Det er godt. For da er du frelst. Det er ikke spørsmål om å være frelst eller ikke frelst. Det er spørsmål om å få den trøst som Skriftene gir, så du kan bevare ditt håp. Og det er et viktig utsagn vi har her i Rom 15:4. Du kan bevare håpet!

Og da vil jeg si til deg som sier: «Jeg synes jeg mister motet i alt dette.» Det er fordi du mangler trøsten fra Skriftene! For saken er nemlig den: Finner du inn i Skriftens trøst, bevarer du ditt håp som kristen. Det er vidunderlig. Vi har da nok motløse kristne. Så la oss endelig komme inn i det som kan bevare håpet!

Fra seminar på bibelleir 2014,
tilrettelagt skriftlig og oversatt til norsk ved red.

QR-kode

SE TIL AT INGEN FØRER DERE VILL!

Immanuel Fuglsang

Av Dag Rune Lid

Det er Immanuel Fuglsang fra Herning i Danmark som uttrykker seg slik når han kommenterer tiden vi lever i, og han ser hvordan ordet om korset tas bort fra forkynnelsen. Han er engstelig for at mange bekjennende kristne en dag skal møte en stengt himmeldør.

Han ble født på en bondegård i Vildbjerg, midt på Jylland i Danmark en sommerdag i 1947. Allerede som tre-åring opplevde han noe dramatisk som forandret hjemmet. Det var under kornhøsten, og de var på vei hjem fra jordet. Moren satt oppe på det høye kornlasset, da vognen krenget kraftig. Hun falt ned, og det viste seg at hun hadde fått brudd på ryggstøtten. Etter noen dager døde hun på sykehuset.

Alene tilbake satt far med åtte små barn. Den eldste var 13 år, og den yngste bare et og et halvt år. Faren ble alene med å oppdra barna, men de fikk kristne venner som hjalp dem. Fra Immanuel var fem år til han var ti, fikk de en husmor som var hos dem. Hun så det som et menneskelig kall å gå inn og hjelpe familien.

– Hun var som en mor for oss små, sier Immanuel.

BORTE FRA GUD

Som 17-åring var han kommet i

opposisjon til kristen tro, og ville ikke lenger følge den vei som mor og far hadde gått på. Han var oppslukt av idrett, både håndball, fotball og bordtennis. Det ble motiverende for ham å delta i kamper, for å få et æret navn.

I 1970 skjedde en ny dramatisk hendelse i hans liv.

– Min far skulle til malerbutikken for å handle. På veien kjørte han forbi en kvinne som han kjente. Da svingte han hånden ut av vinduet og ropte til henne: – Vi møtes i himmelen! Noen minutter senere sank han sammen i malerforretningen og døde. Hjertet hadde sviktet, og de maktet ikke å redde ham. Han var 62 år da han døde.

Dette gjorde et sterkt inntrykk på Immanuel, og begravelsen ble et veldig kall for ham. Det neste året arbeidet Guds ord sterkt på ham, og han erkjente at han ikke var på den «rette» vei. På et tidspunkt kom han inn i sterk syndenød og kom til at det fikk være som det være ville med idretten, bare han fikk fred med Gud. Nå begynte han i stedet å gå på kristne møter, for han så at han trengte å få del i syndenes forlatelse.

FØDT PÅ NY

Året etter faren døde, var det en møteserie i Hammerum – en naboby til Herning. Temaet for møtene var: «Korset viser vei». Her fikk han begynne vandringen med Jesus. Det samme året giftet han seg med Inge-Lise. De fikk fire barn. Han ble bankmann og arbeidet innenfor finans i 45 år. I dag er han pensjonist og bor i Herning sammen med sin Inge-Lise. I senere år har de flere ganger vært på bibelcamper ulike steder i Norge, der han har deltatt som taler.

Etter hvert kjente han på forkynnerkallet og ble senere kalt til fritidsforkynner på Vest-Jylland innenfor Luthersk Missionsforening, og det ble mange sommere som taler på teltmøteaksjoner ulike steder i Danmark.

– Det er viktig at tilhørerne ikke lever i selvbedrag, men at de blir født på ny. Jeg har selv opplevd omvendelse i møte med Jesus, gjennom å gå fra mørke til lys. Dette ønsker jeg også å forkynne til andre.

– Det er en stor fare i dag når mange bestemmer seg for å bli troende. Det er en god bestemmelse, men det er ikke frelse i bestemmelsen. Gjennom forkynnelsen må en miste troen på seg selv, slik at en får behov

for nåde for Jesu skyld, sier han.

DEN SISTE TID

– I dag lever vi i den siste tid før Jesu gjenkomst. Jeg er engstelig for at det blir mange dårlige jomfruer – slik Bibelen vitner om i Matteusevangeliets 25. kapittel. Det er så lett å slå seg til ro med at jeg er med på møter, og da må det vel være i orden med meg.

– Men den som sover åndelig sett, oppfatter ikke hva som skjer. Der det er åndelig liv, der er det også trang til å høre Guds ord. I evighetens lys er det viktig at Guds ord blir til mat for sjelen. Den åndelige føde er svært viktig for det liv som en kristen lever i hverdagen, sier forkynneren Fuglsang.

Han understreker at det i dag lyder så mange røster, men han kjenner på det som Paulus sier i 2 Kor 11:4: «For om det kommer en til dere og forkynner en annen Jesus, som vi ikke har forkynt, eller om dere får en annen ånd, som dere ikke før har fått, eller et annet evangelium, som dere ikke før har mottatt – da tåler dere det så gjerne».

– Vi skal være åpne! Vi skal lytte, og vi skal høre aktuell tale! Mange velmenende kristne

«The parable of the ten virgins» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

sier det i vår tid, og så åpnes døren opp for alle mulige lærdommer. Men mye av dagens forkynnelse kjennetegnes av at korsets anstøt er tatt bort, og den forkynnelsen skal vi ikke lytte til.

– Jesus sier selv: «Se til at ingen fører dere vill! (...) For falske messiaser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å føre også de utvalgte vill, om det var mulig» (Matt 24:4, 24). Vi står alle i den samme fare for å bli fanget av frafallet og falle fra den sunne lære.

– Når Jesus har sagt dette, sier han: «Se, jeg har sagt dere det på forhånd» (Matt 24:25). Vi er i stor fare når vi lytter til disse røster! Vi skal bare være imøtekommande der Jesus er det. Der Jesus sier nei, skal også vi si nei, sier Immanuel Fuglsang.

BØNNENS TJENESTE

– Både Jesus og disiplene talte meget om bønn. Som Ole Hallesby sier: «Bønn er å lukke Jesus inn i vår nød». Vi er mange som

opplever at nøden er stor i dag. Det er derfor viktig å be både personlig og gjerne sammen med andre i mindre grupper. Om en ikke har noen taler, kan en f. eks. høre bibelsk forkynnelse på internett.

– Jesus har selv sagt: «Atter sier jeg dere: Alt det to av dere på jorden blir enige om å be om, skal de få av min Far i himmelen» (Matt 18:19), og i Jakobs brev sies det: «Dere har ikke, fordi dere ikke ber» (4:2). Dette er viktige vers med tanke på bønnens tjeneste i vår tid!

– Jeg har selv møtt mennesker som har sagt at de var med i bønn for meg den tiden jeg var borte fra Gud. Min far hadde vært på bønnemøte, og der hadde han fått lagt meg fram som et bønnebegjær for de andre troende. Det er jeg glad for i dag, avslutter Immanuel Fuglsang.

Fra Lov og Evangelium,
mars 2014

BØNN UT FRA MIKA 7:7

«Men jeg vil skue ut etter Herren, vente på min Frelses Gud. Min Gud vil høre meg.»

Ja, hvem andre enn deg, Jesus, skulle vi gå til? Du har jo det evige livs ord.

Hvem har et hjerte for syndere som du? Bare hos deg er min sjel stille.

Jeg vil hvile mitt trette øye på ditt kors, bare der kan sjelen leges. Jeg vil vente på deg,

bare du kan gi fred i det arme hjertet.

Og om du nøler, om du skjuler deg, vil jeg likevel se til deg og vente på deg. Du skal ikke la den bli til skamme som håper på deg.

Fra andaktsboken «Se på Jesus»,
Luther Forlag, Oslo 1973

VIRKELIG FRIHET

Av Ingar Gangås

«Men Herren er Ånden, og der Herrens Ånd er, der er frihet.

Men vi som med et utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd.

Derfor, da vi har fått denne tjenesten, i og med at vi har fått miskunn, mister vi ikke motet.

Vi har sagt oss løs fra alle skammelige snikveier og farer ikke fram med list. Heller ikke forfalsker vi Guds ord, men ved å legge sannheten åpent fram, anbefaler vi oss for Guds ansikt til alle menneskers samvittighet.

Er så vårt evangelium likevel skjult, da er det for dem som går fortapt, det er skjult.

For denne verdens gud har forblindet de vantros sinn, så de ikke ser lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde.»

(2 Kor 3:17-4:4)

Det er Paulus som vitner slik. Etter møtet med Jesus utenfor Damaskus ble han aldri den samme mer. Alt ble nytt. Dette er gjenfødelsens hemmelighet.

-Det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.

En går gjennom død til liv, fra mørke til lys. Det blir en ny vandring, og en tjeneste for Herren.

En som er blind kan ikke se solen. Han vandrer i mørket og kan ikke se Lyset.

Den som ennå ikke er blitt gjenfødt kan ikke se eller skjønne hvor stort det er å høre Jesus til. Bare den som er satt i frihet og har fått Den hellige ånd, bøyer seg for alt Guds ord og forkynner det med glede. Han sørger

over at det er så få som vil høre og ta imot evangeliet til frelse. Men han mister ikke motet, i forvissning om at Gud er sterkere enn Satan og kan åpne de vantros øyne så de får se Kristi herlighet.

-Når de omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort, sier Paulus. Her skriver han om jødene slik sammenhengen viser. Men dette er en sannhet som gjelder alle mennesker i følge Guds ord. Det omfatter også de unådde i Andesregionen i Sør-Amerika, bare Den hellige ånd fikk åpenbare ordet om Jesus for hjertene.

Kampen om sjelene er hard. Det er slik her ute også. Satan er aktiv. Han vet at han har liten tid før Jesus kommer igjen. Ikke alt såkornet bærer frukt, men én sjel er mer verd enn hele verden, minner Bibelen oss på. La oss derfor så ut det levende og kraftige Ordet, uten å miste motet.

FRIHET TIL Å FORKYNNE

Mye nytt har skjedd i Bolivia siden siste besøk for omtrent et år siden. En ny regjering har inntatt plassen i Parlamentet. Den nye presidenten, fra sentrum/høyre, har allerede markert seg på flere måter. Venstresiden fjernet Bibelen fra Parlamentet da de vant forrige valg, men noe av det første som skjedde etter valget i høst, var at den kom på plass igjen. Evangeliet kan fritt forkynnes, ifølge den nye presidenten, og det er lov til å besøke skoler og institusjoner med kristen forkynnelse.

Men det er ikke alltid slik at frihet til å samles om Ordet i fred, fører til mer åpenhet for evangeliet. Ytre frihet kan føre

til frafallstider for Guds rike. Trengsel, forfølgelse og fengsel for Jesu skyld skaper ofte mer rop etter de evige verdier. Det må vi ikke glemme.

Bare Ordet om Jesus kan skape sann frihet. Bolivia er nå langt nede økonomisk sett. Det er dyrtid og mye fattigdom. En skulle tro at det kunne føre til at flere søker Gud. Men vi erfarer her ute at lange arbeidsdager for å få endene til å møtes, gjør at mange ikke har tid og ork til å komme på møte. Satan har så mange måter å komme på, for å forblinde de vantro sinn. Han vil holde dem borte fra Ordets forkynnelse.

PÅSKEMØTER

Ville det komme noen som fikk «høre seg fri» i evangeliet denne påsken? De er ikke så vant med å ha flere møter på rad her ute. Samlinger fra skjærtorsdag til 2. påskedag, som det i alle fall tidligere var vanlig mange steder i Norge, er vanskelig å få til. Det er bare langfredag som er fridag, i tillegg til 1. påskedag. Av den grunn ble det bestemt å ha fellesmøter for Pampa Aceituno og sentrumsmenigheten i Sucre i år.

Allerede på vei til møtet på langfredag ble vi minnet om at Jesus er Veien og Sannheten. Fra Sãmännens senter i Pampa Aceituno og

inn til byen er det ingen bussforbindelse på helgedagene, når det ikke er skole. Marit og jeg gikk tre kilometer til fots før vi kunne ta en bybuss fram til møtelokalet på sentrum. På frontvinduet på bussen sto det med store bokstaver: «Jesus er Veien og Sannheten». Det er ikke uvanlig med bibelske navn eller skriftord her i dette katolske landet. Men det slo likevel ned i oss: Kanskje påskemøtene ikke ville bli forgyeves? Tenk om Jesus fikk åpenbare for noen at han er den eneste veien til sannhet og frelse!

LANGFREDAG

Møtet på sentrum samlet tilhørere i alle aldre. Gonzalo var møteleder. Noen i forsamlingen deltok med høytlesning av tekster fra lidelseshistorien, og det ble sunget påskesanger etter hver tekstlesning. René ledet en nattverdstund sammen med Juan Pablo.

Undertegnede talte over Jesaja 53:3-7 om Jesus som påskelammet. Bildet av sauene som vildrer hit og dit, og som ikke finner tilbake til innhegningen av seg selv når de har gått seg vill, er kjent her ute.

Flere følger godt med når de får høre at Jesus er Den gode hyrden som leter etter oss fortapte mennesker, for å føre oss tilbake

Jesus er Veien og Sannheten

Ingar Gangås taler på langfredag

til farshuset. Når de får høre at han frivillig og uten å åpne sin munn lot seg føre til Golgata, slik som lammet føres til slakterbenken, undrer de seg. Er det virkelig sant at dette skjedde med Jesus? Og at det var for vår skyld han led dette? Tenk, såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom!

Andre verset av Brorsons (jule)salme ble oversatt og lest for dem på spansk:

*En liten sønn av Davids rot,
som og er Gud tillike,
for våre synders skyld forlot
sitt høye himmerike.*

*Det var ham tungt å tenke på
at verden skulle under gå,
det skar ham i hans hjerte;
i slik en hjertens kjærlighet
han kom til oss på jorden ned
å lindre all vår smerte.*

Det smertet Jesus å tenke på at mennesket måtte gå fortaapt på grunn av syndefallet.

Denne Jesus, som første gang kom som en

lidende Herrens tjener, som et sonofferlam, skal komme igjen som konge og dommer. Da må alle mennesker bøye kne for ham. Derfor er det så viktig at vi omvender oss og lærer å kjenne ham som vår personlige frelser før det er for sent.

Til sist fikk de høre tre vers fra en av Rosenius sine sanger, oversatt til spansk for anledningen:

*Du kan ikke tro, å, men kjære så hør:
Vår Gud har sin Sønn for oss givet.
Kom hit, kom til korset, se Lammet som dør,
dets blod har ervervet oss livet.
Og synden fra verden borttaget.*

*Når blodet da virket så kraftig hos Gud
at han lot seg evig forsonne,
og derfor alene vil ta deg til brud
og gi deg den himmelske krone,
så la du deg dermed øg nøye!*

*Ja, blodet som rant, det har runnet for deg.
Gud selv den forløsning antager.
Det gjelder for alle, for deg som for meg.
Skjønt tusen synder oss plager.
Dets verd er dog evig det samme.*

Gonzalo Ascarrunz taler til forsamlingen i Pampa Aceituno

FØRSTE PÅSKEDAG var det møte i Pampa Aceituno. Juan Pablo ledet og Gonzalo talte. Gjennomgangstenen både fra møteleder og taler kan oppsummeres i det som står i 1. Peters brev (1:3-4): «Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig, og som er gjemt for dere i himlene».

Dersom Jesus ikke hadde stått opp fra de døde, var vi uten håp om frelse. Men Jesus har virkelig stått opp fra de døde. Det er stadfestet av mange vitner, og Bibelen selv er det beste bevis, for den taler alltid sant.

Gonzalo leste blant annet fra Matteusevangeliet (28:11-15) om soldatene som fikk penger av yppersteprestene og de eldste for å sette ut rykte om at disiplene hadde stjålet Jesu legeme om natten mens de sov. Satan er løgnens far og har alltid sine medhjelpere. Selv om mange ennå tror

på dette ryktet, må alle én dag bøye kne for Jesus, han som er Sannheten og Livet.

Gonzalo understreket hvor viktig det er å bli kjent med Jesus, han som hele påskebudskapet dreier seg om. Bare han kan løse syndelenkene og sette et menneske i virkelig frihet.

SØNDAGSSKOLEN

Karina (kona til Juan Pablo) hadde søndagsskole med barna allerede to timer før møtet begynte. Etterpå fikk de god tid til å leke utenfor forsamlingshuset. Etter talen sa de fram den lille bibel (Joh 3:16), som de hadde lært som minneord denne dagen.

Flere av barna kommer fra katolske heimer, forteller Karina, noen fra vanskelige familieforhold. Det er ofte de sistnevnte som er mest trofaste. I det siste har noen fått med seg mor, eller andre søsken, på møte.

Måtte Den hellige ånd få sette flere i frihet gjennom Ordet om Jesus! •••

Karina Poveda med søndagsskolebarna

JEG OG MITT HUS, VI VIL TJENE HERREN - JOSVA 24

Av Martin Fjære

Josva er så å si ved enden av sitt liv og sin gjerning i Guds folk. Men han har et siste budskap fra Herren å formidle til Gudsfolket.

Samlingsstedet for dette siste møtet med folket som helhet, er ikke tilfeldig. De samles i Sikem. Det var stedet der Gud første gangen gav Abram løftet: «Din ætt vil jeg gi dette landet. Og han bygde der et alter for Herren som hadde åpenbart seg for ham» (1 Mos 12:7).

Der startet det. Der fikk Abram løftet om landet, han som var kalt ut fra avgudsdyrkelsen i Ur i Kaldea. Kallt ut av den avgudsdyrkelsen han var født inn i og opplært i av sin slekt. Men ved Sikem åpenbarer den sanne Gud seg for ham igjen, med store løfter. Og Abram tilber.

Seinere kommer barnebarnet hans også til Sikem. Jakob måtte på grunn av sitt svik mot Esau, flykte tilbake til den gamle slekten til Abram i Mesopotamia. Han tjente syv år for hustruen Lea og syv år for hustruen Rakel. Det ender i en ny flukt fra den sleipe onkelen Laban. Men blant de flyktende er det ei, Rakel, som fører med seg sine avguder inn i det lovede land!

Jakobs fiender, som både jager ham og kommer ham i møte, må tjene som den nådige Guds håndlangere: de driver ham inn i et sant oppgjør med Herren! Ved Jabokk forlikes Jakob både med Gud og sin bror Esau og ender etter hvert opp i Sikem. Han bygger som Abram et alter og kaller det: El Elohe Israel, (Israels Gud er Gud). Jakob har jo fått navnet «Israel» av Herren. Så navnet på alteret er Israels Gud, (min Gud) er Gud!

Det skjer mye trist i Sikem for Jakob, men vi skal bare ta med oss det siste som skjedde før han reiser videre derfra (1 Mos 35:1-4):

«Da sa Gud til Jakob: Gjør deg i stand, dra opp til Betel og bli der. Bygg der et alter for Gud, han som åpenbarte seg for deg da du flyktet for din bror Esau!

Og Jakob sa til sine husfolk og til alle dem som var med ham: Få bort de fremmede guder som finnes hos dere! Rens dere og skift klær.

La oss bryte opp og dra til Betel. Der vil jeg bygge et alter for Gud, han som bønnhørte meg den dag jeg var i fare, og som var med meg på den vei jeg har vandret.

Så gav de til Jakob alle de fremmede guder som de hadde hos seg og ringene som de hadde i ørene, og Jakob gravde dem ned under terebinten ved Sikem.»

Stedet Sikem, har en særlig mening i forhold til det å ha Herren den eneste sanne Gud, som sin Gud og skille seg av med avgudene. En avgud er alt det et menneske frykter, dyrker, elsker eller stoler på i stedet for den eneste sanne Gud. Og det første av de ti Guds bud er jo nettopp et forbud mot avguderier: «**Du skal ikke ha andre guder foruten meg**» (2 Mos 20:3).

Så hadde Jakob og hans familie et tre i Sikem og under det lå avgudene begravd. De kunne ikke reise videre til Betel (Guds hus) med avgudene. Har du et «Sikem» hvor avgudene begraves når du blir klar over at du har en eller flere? Det finnes et «Sikem» hvor Herren selv har holdt dom over absolutt all avgudsdyrkelse, hvor Gud har holdt dom over absolutt alle overtramp av det første bud. Der er også en «terebint» hvor det er gravlagt:

Golgata, Jesu korstre og Jesu grav. Har du funnet veien dit hvor Gud allerede har holdt dom over det du sliter med av synd i ditt liv? Holdt dom over alt som du fristes til å elske og stole på i stedet for Ham?

Det hører hjemme på **det korset** og i **den graven!** To konsekvenser følger naturlig:

1. Du er kjøpt fri fra det og det skal ikke fordømme deg lenger for Gud.

2. Avguder og avgudsdyrkelse har ikke lenger noen rettmessig plass i ditt liv. De har sin rettmessige plass på korset og i graven, ikke i ditt liv.

Kapittelet vi leste viser klart at dette er et stadig tilbakevendende problem i Guds folks historie og i Guds barns historie. I vers 14 sier Josva til folket: «Så frykt nå Herren og tjen ham i oppriktighet og troskap. Skill dere av med de guder som deres fedre dyrket på den andre siden av elven og i Egypt, og tjen Herren!» Og i v. 16 og v. 21 svarer folket: «Vi vil aldri tenke på å forlate Herren for å dyrke fremmede guder! (...)Men folket sa til Josva: Nei, Herren vil vi tjene!» Så sier Josva enda en gang i v. 23-24: «Så skill dere nå av med de fremmede guder som dere har hos dere, og bøy hjertene til Herren, Israels Gud! Og folket sa til Josva: Herren vår Gud vil vi tjene, og hans ord vil vi lyde.»

Det virker ikke som Josva og folket er på samme kanal! Josva: Skill dere av med avgudene som forfedrene deres hadde, både i Mesopotamia og også i Egypt femhundre år seinere! Folket: Vi vil aldri tenke på å forlate Herren for å dyrke fremmede guder!

«Så skill dere nå av med de fremmede guder som dere har hos dere, og bøy hjertene til Herren, Israels Gud.»

Enten så hører Josva ikke etter hva de sier, eller så er det folket som ikke forstår og erkjenner sine egne avguder. Men forstår vi hvor skoen trykker i vårt liv og i vår tid?

Dette fikk store konsekvenser for folket, ikke umiddelbart, men i løpet av noen år: «Og Israel tjente Herren så lenge Josva levde, og så lenge alle de eldste var i live, de som overlevde Josva, de som kjente til alle de gjerninger som Herren hadde gjort for Israel» (Jos 24:31).

Tenk om de hadde villet høre på ham og ropt ut sin nød for Herren: «Det er alt for vanskelig for oss. Vi greier det ikke! Du er så alt for hellig for oss og vi er så altfor glade i og bundet til de skjulte avgudene i livene våre. Herre, forbarm deg!»

Tenk om de hadde hørt og virkelig tatt inn over seg det Josva sa:

«Josva sa til folket: Dere vil ikke make å tjene Herren, for han er en hellig Gud. En nidkjær Gud er han, han vil ikke bære over med deres overtredelser og synder. Når dere forlater Herren og dyrker fremmede guder, da vil han vende seg bort og la det gå dere ille og tilintetgjøre dere, enda han før har gjort vel mot dere. Men folket sa til Josva: Nei, Herren vil vi tjene!»

Vi er nettopp i en slik tid i vårt land. Mange av de åndelige goder vi enda har er pga gudfryktige fedre, gudfryktige menn og kvinner som ikke tjente seg selv og sin ego-avgud, men som stadig måtte overlate det til Herren, der det hører hjemme, på Jesu kors og i Jesu grav.

Evangeliet ble et budskap som de var helt avhengige av for å stå i rett forhold til Gud, men også for å kunne leve i tjenesten. For de maktet det ikke selv. Gud var så alt for hellig i forhold til hva de kunne være og

gjøre som kristne. Derfor var deres sted, deres «terebinte» hvor avgudene ble begravd, stadig i evangeliet og på Golgata. Ja, de trengte også sårt Guds ords lys inn i livet til å avsløre og erkjenne de tilbakevendende avgudene.

Dette bar utrolige åndelige frukter for etterlekten! Frukter vi nyter godt av. Men det er et tidsspørsmål og så tar det slutt, og mange har de siste tiårene glidd mer og mer bort fra sann bibelsk kristendom.

Kjennetegnet er at de er så sikre på at de kan tjene Herren. Sikre på det, men døve for Josvas og Bibelens tale: «Dere vil ikke makte å tjene Herren, for han er en hellig Gud. En nidkjær Gud er han, han vil ikke bære over med deres overtredelser og synder. Når dere forlater Herren og dyrker fremmede guder, da vil han vende seg bort og la det gå dere ille og tilintetgjøre dere, enda han før har gjort vel mot dere.»

For det er en sannhet som står fast: Det er umulig å tjene to herrer. Hvorfor det? For Jesus sier det rett ut: «Ingen kan tjene to herrer. For enten vil han hate den ene og elske den andre, eller han vil holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene både Gud og mammon» (Matt 6:24).

Det er altså en umulighet. Men Israelsfolket mente mange tider at det gikk an. De trodde de hadde kontroll på «herrene» sine. Og mye av vår tale og tenkning er dessverre sterkt preget av den samme tanken.

Derfor må jeg spørre: Har du vært i Sikem i dag? Har jeg vært der?

Er ikke vi også på vei til Betel, til Guds hus, til himmelen?

«Jeg gav dere et land som du ikke har hatt møye med, og byer som dere ikke har bygd, og dere bosatte dere i dem. Dere eter av vingårder og oljetrær som dere ikke har plantet» (Jos 24:13).

Ved Golgata, hvor Gud holdt dom over alt fordømmelsesverdig i vårt liv og hvor dommen rammet Jesus i stedet for oss, der er en åpen dør inn i frelsens land. Det lovede Kana'an brukes ikke bare som et bilde på himmelen, men også som et bilde på frelsen og nådelivet med Gud.

Du får bo og leve i noe du ikke selv har bygd, noe som var ferdig før du kom. I nådelivet med Gud får du drikke av brønner som er ferdig gravd, av vintrær og fikentrær som du ikke har plantet. Gud har ordnet det helt ferdig, gjennom hva Jesus har gjort og fullført.

Du skal få bo i ham, leve og virke i ham, du skal få drikke og spise av ham, du skal få regne hans gjerninger som dine, du skal få regne hans gode forhold til Faderen som ditt gode forhold til Faderen. Ja, hans død som din død og hans liv som ditt liv.

Husk at Jesu Kristi «Sikem» er stedet hvor du daglig får omvende deg fra dine avguder. Jesu kors og Jesu grav har evig gyldighet for deg!

Bo i dette landet! Det vil bære gode frukter for din etterslekt!

•••

SOMMERSAMLING PÅ FOSSNES M/ÅRSMØTE

8.-12. JULI 2026

Velkommen til sommersamling på Fossnes 9.-13. juli. Talere i år er Finn-Widar Knutzen, Per Bergene Holm, Aron Berre og Lars Fredrik Ellingsen.

Tema for leiren er «Ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10:29b).

Kveldsmøtene og søndagsmøtet blir direkteendt fra Fossnes.

Påmeldingsfrist er **10. juni**. Påmeldingsfrist gjelder også for stemmerett til årsmøtet. Ved påmelding etter fristen tilkommer et mindre gebyr.

QR: påmelding

SOMMERSTEVNE PÅ LABERGET

30. JULI-2. AUGUST 2026

Velkommen til stevne på Laberget 30. juli-2. august. Talere i år er John Peder Samdal, Sigbjørn Agnalt og Thomas Hogganvik.

Tema for leiren er «Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet» (2 Kor 12:9).

Påmeldingsfrist er **2. juli**. Det fylles fort opp, så vær tidlig ute med påmelding.

QR: påmelding

Mer informasjon for begge leirene finner du på
www.nll.no.

Der finner du også påmeldingsskjema.

Minner også om bibelhelg på **SOLGRY** 25.-27. september. Påmeldingsfrist er 28. august.

MØTEKALENDER

MAI

14. Fossnes*

Øystein Laberget

14. Kverneland

John Peder Samdal

14. Mosvik

Jakob Knutzen

23. Pinsestevne Steinkjer

Jakob Knutzen og Jostein

Brennsæter

23.-25. Pinsemøter

Skjæveland

Martin Fjære

23.-25. Pinesamling

Steinsdalen

Gunnar Holth

24.-25. Pinsestevne Årnes

Lars Fredrik Ellingsen

24. Konfirmasjon Fossnes*

John Peder Samdal

JUNI

6. Hurdal

Martin Fjære

7. Årnes

Martin Fjære

14. Fossnes*

Bjarne Gjuvsland

15. Steinkjer

Finn-Widar Knutzen

19.-21. Barneleir, yngresleir

og ungdomsleir

(se info s. 10)

20. Mosvik

Finn-Widar Knutzen

21. Langli

28. Fossnes*

Tommy Bjelke Andersen

JULI

8.-12. Sommersamling

Fossnes

30/7-2/8 Laberget

AUGUST

2. Eide, Hustadvika

Martin Fjære og Steinar

Guddal

4.-5. Molde

Martin Fjære og Steinar

Guddal

6. Eide, Hustadvika

Martin Fjære og Steinar

Guddal

7.-12. Konfirmantleir på

Fossnes

John Peder Samdal og Finn-

Widar Knutzen

9. Årnes

Eirik Brennsæter

9. Fossnes*

Curt Westman

15.-16. Åpningshelg

Fossnes

John Peder Samdal og Lars

Fredrik Ellingsen

23. Fossnes*

Daniel Krüger

26.-30. Fogn

John Peder Samdal

ÅRETS KONFIRMANTER FRA FOSSNES

Benjamin Bergene Holm

Sondre Krüger

Jonatan Mangelrød

Maria Fjære

Hanna Heian

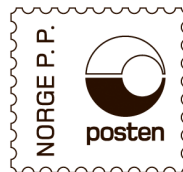
Lea Amalie Kvalvik

Minner om konfirmasjons-
undervisning som starter opp til
høsten for konfirmanter i 2027
og 2028. Det begynner med en
konfirmantleir som er allerede
7.-12. august. Mer informasjon
finner du her:

[https://www.nll.no/informasjon/
konfirmasjonsundervisning/](https://www.nll.no/informasjon/konfirmasjonsundervisning/)

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direkte sendt, se link på nll.no.

Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikens vei 3,
3243 Kodal

Meld fra om adresseendring til abonnementsansvarlig

JESUS AVVÆPNET DJEVELEN

Av Øivind Andersen

Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.

(Kol 2:15)

Da Jesus døde på korset, seiret han for alltid over djevelen og hele hans hær.

På veien til korset sa Jesus: Nå skal denne verdens fyrste kastes ut (Joh 12:31). Djevelen skulle fratas sin makt.

Dette er fullført av Jesus.

Han stilte hele ondskapens åndehær fram i deres nederlag da han på korset viste seg som seierherre over den.

Det er altså ett eneste sted der Satan og hele hans hær er våpenløse og maktesløse! Det er i Jesu fullbrakte verk på korset. Derfor kan Satan og ondskapens åndehær ikke utrette noe mot dem som er væpnet med Guds ord.

Utenom Jesu frelsesverk hersker Satan

og hans hær over menneskene. Derfor kaller Guds ord djevelen for denne verdens gud (2Kor 4:4). Han er i sannhet ingen gud, men kalles det fordi han har makt i de vantros sinn. Han dominerer hele menneskeheten med sin innflytelse utenom Guds troende menighet.

Men på Golgata kors er han kastet ut! Overfor evangeliet er han maktesløs!

Derfor seirer vi over djevelen med Guds ord og den rustning vi har fått i evangeliet!

Overfor Jesus er Satan og hele hans hær våpenløs og avmektig!

Det skal vi regne med!

Fra *Ved kilden*,
Lunde forlag, 2019

